

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1170002/4

בבית הדין הרבני האזורי תל אביב יפו

לפני כבוד הדיינים:

הרב צבי בן יעקב – אב"ד, הרב יצחק הדאיה, הרב משה בצרי

התובע: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד גלית בס)

נגד

הנתבעת: פלונית (ע"י ב"כ עו"ד לואיס מאיר)

הנדון: חיוב כתובה למרות מניעת יחסי אישות

החלטה

הצדדים נישאו זה לזה כדמו"י בתאריך כ' באייר תשס"ט (14.5.09), ומנישואין אלה נולדו הילדים [ל'] (כבן 9) ו[ה'] (כבת 7). הצדדים התגרשו כדמו"י בתאריך ו' באדר ב' תשע"ט (13.3.19), ונותרה לפנינו ההכרעה בתביעת הכתובה וענייני הרכוש (חובות או זכויות בבנק).

בית הדין קיים דיון הוכחות ארוך בתאריך כ"ו בחשוון תש"פ (24.11.19). בדיון זה נחקרו הצדדים בחקירה נגדית. הוגשו סיכומים. יצוין כי תביעת הגירושין הוגשה על ידי הבעל.

א. הכתובה

בתביעת הכתובה שהגישה האישה, היא העלתה טענות בדבר התנהגותו של הבעל, שגרם לניתוקה ממשפחתה ומקרוביה, תוך שהוא נוהג כלפיה באלימות מילולית.

האישה המציאה הודעות כתובות בהם נראה שהבעל בעודו נשוי, מתנהל כרווק, כותב מסרונים מיניים לנשים זרות, וכן כותב לאישה (אשתו – נתבעת דנן) הודעה בזו הלשון: "אני מציע שתחילי לתכנן איפה תגורי כי בבית שלי והלב שלי אין לך מקום יותר". כמו כן ביוני כותב הבעל לאשתו: "אין לך מקום בלב שלי, ואני מצפה שתעזבי את הבית".

בדיון שהתקיים בתאריך כ"ו בחשוון תש"פ (24.11.19) אמר הבעל כי הוא זה שפתח את התיק לישוב סכסוך וכן את תביעת הגירושין, מאחר והאישה סירבה ללכת לטיפול (שורה 13 ולהלן לפרוטוקול).

באת כוח האישה עימתה את הבעל על אודות הקשרים שלו עם נשים זרות. כמו למשל, העובדה שנמצא בכיס מכנסיו קונדום (שורה 49 ולהלן לפרוטוקול), וכן שמצאה בבית שתי כוסות של יין. בינואר 2018 פרסם הבעל בעמוד הפייסבוק שלו שהוא גרוש (שורה 63 לפרוטוקול), כמו כן הציגה הודעות בעלות מסרים מיניים מובהקים (שמפאת כבוד הנייר לא נחזור עליהן, רק נפנה לשורה 72 לפרוטוקול). עוד הוכח שהבעל ביקר בדירה של אלמנה בשם [ר'] בשעה 22.30 ויצא לאחר חצות.

הבעל הגיב לטענות. בית הדין חייב לציין שהתרשם מתשובות הבעל שאינו דובר אמת, ואף זו בלשון עדינה. הבעל טען שניסה בדרך הנ"ל לעורר את לב האישה כלפיו באמצעות רגשות קנאה, דבר שברור לנו שאינו נכון. כמו כן הטענה כי בא לסדר לגב' [ר'] את המודם (כהיות הבעל

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

מתקין של חברת כבלים) באמצע הלילה – כל זה לא מתקבל על הדעת, וכאמור, בית הדין התרשם שהבעל אינו דובר אמת.

זאת ועוד, הבעל יזם שיחות טלפון עם האישה והקליט אותן (כמובן יש להתייחס לשיחות אלה בהסתייגות, כאשר יוזמים שיחות, מדובבים ומקליטים). במהלך שיחה מיום י"א באב תשע"ח (23.7.18) הבעל ביקש מהאישה שתאשר לו לקיים יחסים עם נשים זרות, והוא מנסה להסתמך על תשובת האישה, שכביכול היא הסכימה לכך. יאמר, האישה לא הסכימה, אבל דבר קיומה של בקשה מעין זו מלמד על מהימנות "ההסברים הנפלאים" שנאמרו בחקירתו, בעניין קשריו עם נשים זרות.

אגב השיחות וההקלטות, הובאו לבית הדין תמלילי שיחות בין הבעל לאישה, כאשר הבעל יוזם את השיחה ומקליט אותה, ומנסה לנצל את תמימותה של האישה. לא מצאנו אמנם בכל התמלילים כל דבר שיכול לסייע לטענותיו, כולל השיחה מתאריך י"ב בחשון תשע"ט (21.10.18), בה הבעל מבקש שלום בית, והאישה מסבירה שאין זה אפשרי. אך מעבר לכך, בית הדין לא יכול לתת משקל לדבריו של הבעל, שנאמרו רק כדי לייצר הוכחה שכביכול הוא רוצה בשלום בית. מה עוד שבתקופה זו כבר היה לבעל קשר עם אישה זרה (כמו שמוכח מכניסתו לדירת [ר'] בספטמבר 18), ומכאן שלדבריו בתוך השיחה היזומה, על רצונו בשלום בית, יש ליתן משקל מתאים, וד"ל.

באת כוח הבעל המציאה תצהיר עדות מהרב [א']. הרב [א'] ניסה לשקם את חיי הנישואין של בני הזוג. הרב [א'] מציין כי האישה היא זו שעזבה את חדר השינה, ועל אף הבטחתה לחזור לחדר השינה, לא עשתה כן, ונשארה ללון בחדר נפרד. הרב [א'] מציין כי במפגשים המשותפים לא העלתה האישה כל טענה בעניין התנהלותו של הבעל, וכי למיטב הבנתו, הבעל עשה כל אשר מוטל על בעל לעשות. לדבריו, הקרע בין בני הזוג נבע מהשפעה של משפחת האישה. עוד מציין הרב [א'], שכל עוד הגיעה האישה למפגשי הטיפול הזוגי אצלו, היא טענה שרצונה בשלום בית, אך לא הייתה מסוגלת לעשות דבר למען השלום. מציין את תלונת הבעל על כך שהאישה לא מכינה אוכל לפי ההכשרים המקובלים עליו, וכן לא הייתה מכינה אוכל לכניסת שבת, ואף בפסח בחרה שלא לנקות את הבית. שנה שלימה האישה לא ישנה בחדר שינה, ולאחר הוראת הרב [א'] חזרה לחדר שינה, אבל אחר כך בחרה לעזוב שוב את חדר השינה. הרב [א'] מסיים כי האשמה בגירושין היא על האישה, עקב היותה עוברת על דת משה, מונעת יחסי אישות מבעלה, ומורדת במלאכות הבית.

על תצהירו של הרב [א'], נחקרה האישה בחקירה הנגדית (שורה 415 ולהלן לפרוטוקול).

בבואנו להכריע בשאלת הכתובה נציין כי האישה המציאה לבית הדין ראייה תומכת המבהירה את טענתה על יחסו של הבעל כלפיה. בעל המקיים מערכת יחסים עם נשים זרות בעודו נשוי, מכריז על עצמו כגרוש, מופיע בבית של אישה זרה בשעות הלילה המאוחרות לזמן ממושך, שולח הודעה לאישה זרה, הכוללת תיאור מפורט של יחסי אישות וכו', בנוסף על היותו מחויב בגירושין בכגון זה, כמבואר ברמ"א אבן העזר סימן קנד סעיף א, הרי יש כאן הוכחה על כך שאין לו יחס של כבוד מינימאלי לאישה. דבר זה מלמד על יחסו המשפיל והמזלזל כלפיה. מי שמכבד את אשתו אפילו בזעיר אנפין, לא יפתח במערכות יחסים עם נשים זרות, בהיותו נשוי.

טענתו שעשה כן כדי שאשתו תקנא ותתייחס אליו, להתרשמותנו, משוללת כל יסוד. הדבר כאמור מלמד על יחס מזלזל ומשפיל, ומעלה תמיהה - הכך יעשה לאשת נעורים?! להראות לה מסרונים כיצד הוא מתכתב מינית עם אישה זרה?! אף שדברים אלו נעשו בתקופה בה הצדדים היו בהליכים כאלה או אחרים (בשנת 2018), הדבר מלמד למפרע, ומהוה הוכחה תומכת לטענת האישה על יחס משפיל ומזלזל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

אין לצפות מאישה הסובלת מיחס משפיל ומזלזל, לרצות ולחזור אל הבעל ולישון עימו בחדר אחד. גם מתצהירו של הרב [א'] אנו למדים שמערכת היחסים בין בני הזוג, היו בה עליות ומורדות. גם לאחר שהאישה עזבה את חדר השינה, היא חזרה, ושוב עזבה. גם הרב [א'] מציין שמטרת האישה הייתה שלום בית, אך לא פעלה בכיוון.

יצוין כי אישה אינה מפסידה את כתובתה, גם כאשר היא מסרבת לקיים יחסי אישות, וגם אם מורדת ממלאכה, מאחר וכדי להיכנס למעמד של 'מורדת' צריך הכרזה והתראה בבית דין. יתרה מזו, אם מרידת האישה נובעת מחמת יחס משפיל של הבעל, היא אינה מפסידה את כתובתה. עיין במה שכתב בהגהות אשר"י (כתובות פרק י"ג הלכה ה'), והרמ"א (אבן העזר סימן ע סעיף יב) הביא דבריו להלכה, וזה לשונו:

"וכן מצאתי בתשובת רב פלטוי גאון וז"ל, והיכא דארגילו קטטה, אם היא מרגלת, כמורדת הוי ואין לה כלום, ואם הוא מרגיל, יש לה כל כתובה [...]"

אם כן כאשר בית הדין מתרשם שהבעל הוא זה שגרם ביחסו לאישה למערכת יחסים שלילית בתוך הבית, אין לדון את האישה כמורדת, ואין להפסידה כתובה, ובפרט לאור העובדה שבפועל הבעל הוא זה שתבע גירושיין.

לאמור – הבעל גמר אומר לסיים את החיים המשותפים והוא אינו חפץ בחזרת אשתו אליו. הוא לא הגיש תביעה לשלום בית, אלא החליט לפתוח דף חדש בחייו, כשמושג זה מוצא משמעות נוספת בדמות סטטוס חדש בדף הפייסבוק שלו, עת הציג עצמו כ'גרוש' בזמן היותו נשוי, וקשר קשרים עם נשים זרות, ובכלל זה ביקור לילי בבית אישה זרה. בכגון זה ודאי דאין להכריז על האישה כמורדת, שהרי נכון למועד הגירושיין הקולר והאשמה תלוי בבעל.

וכאמור, אין המורדת מפסידה את כתובתה אלא לאחר הכרזה והתראה, וכדאיתא בגמרא כתובות סג,ב, דרבנותינו חזרו ונמנו שיהיו מכריזין עליה ארבע שבתות זו אחר זו, ושולחין לה בית דין, הוי יודעת שאפילו כתובתך מאה מנה הפסדת, ועיין שם בגמרא סדר ההכרזה, וזאת מבלי להיכנס לסוגיא של המתנת י"ב חודש האידנא, אחר חרם דרבינו גרשום.

אמנם דעת הרמב"ם דבטוענת 'מאיס עלי' אם רצה הבעל לגרשה, מיד הפסידה כתובתה, דס"ל דסוגיא דכלתיה דרב זביד מיירי במורדת ד'בעינא ליה ומצערנא ליה', עיין בשולחן ערוך (אבן העזר סימן עז סעיף ב), מכל מקום דעת כל הראשונים האחרים, כגון הרא"ש, הרמב"ן והרשב"א, דאינה מפסידה אלא לאחר הכרזה, הן במורדת ד'מאיס עלי' והן במורדת ד'מצערנא ליה'. דעת הר"ן ד'במאיס עלי' אינה מפסדת כלל הכתובה. ואף לשיטת הרמב"ם יש לומר דבנדו"ד בענין הכרזה, על פי מה שכתב הרמ"א שם, דכל היכא דתובעת כתובתה, דינא כמורדת ד'בעינא ליה ומצערנא ליה', אם כן בנדו"ד שתובעת כתובתה, גם לרמב"ם אינה מפסידה ללא הכרזה.

ואף שדברים אלה מפורשים בגמרא ובראשונים ואינם צריכים ראייה נוספת, נציין שגם בתי הדין הרבניים פסקו שאין המורדת מפסידה כתובתה אלא לאחר הכרזה. כך פסק בית הדין הרבני הגדול (בהרכב: הגרי"ש אלישיב זצ"ל, הגר"ב זולטי זצ"ל, והגר"מ אליהו זצ"ל, מובא בפד"ר כרך ח, עמ' 323), וזה לשונו:

"והנה באישה שמרדה בבעלה קיי"ל דאינה מפסדת כתובתה אל אם כן התרו בה והכריזו עליה בבתי כנסיות ובתי מדרשות ד' שבתות, לפי דינא דגמרא (או לפי המשנה בהפחתת דינרים כל שבוע), ובטרם עשו לה כסדר הזה גובה כתובתה, כולל גם תוספת כתובה".

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

וכך מוצאים אנו בפסקו של בית הדין הרבני הגדול (בהרכב: הגר"א הרצוג זצ"ל, הגר"ב זולטי זצ"ל, והגר"ש אלישיב זצ"ל), מובא בפד"ר כרך ב (עמוד 262, במסקנות אות ד, ה, ושם עמוד 267 ולהלן). וכן נמצא בפס"ד של הגר"ש ישראלי זצ"ל מובא בפד"ר כרך ו (עמוד 20 ולהלן). ועיין עוד בכרך ו' עמוד 45, (פס"ד מהגר"א גולדשמידט זצ"ל) דמעמד מורדת לאישה נקבע רק אחרי שהתקיים בה 'התראה', 'הכרזה בפומבי' ד' שבתות, 'התראה שניה' לאחר הכרזה. וכן 'נמלכים בה' - דהיינו שבית הדין מסביר לאישה את חומרת המעשה ותוצאותיו, ונותן לה זמן להימלך בדעתה.

עוד הוסיף הגר"א גולדשמידט דבהתראות אלה צריך להתרות בה במפורש שאם לא תחזור בה, תפסיד כתובתה. וכן הביא מהערך לחם ומתשובת מטה יוסף שאין בהתראות הבעל כלום אלא יש צורך בהתראות של בית דין. ועיין עוד בפד"ר כרך ו (עמוד 325 ולהלן), בפס"ד של בית הדין הרבני הגדול (בהרכב: הגר"א גולדשמידט זצ"ל, הגר"ש ישראלי זצ"ל, והגר"ע יוסף זצ"ל).

מכל הלין מבואר שאין המורדת מפסדת כתובתה אלא כשהתקיימו בה משפטי המורדת, דהיינו התראה והכרזה וכו'. ובנידון שלנו לא התקיימו כלל משפטי המורדת, ולכן אינה מפסידה כתובתה. לא נצרכנו להביא דברים אלו אלא להשיב לשיטתו של הבעל, ולטענת מורדת שהעלה. בנדו"ד שהביאה האישה הוכחות תומכות ליחס המשפיל והמזלזל של הבעל כלפיה, ודאי שאין מקום לפטור את הבעל מחיוב הכתובה.

בנידון שלפנינו מדובר בכתובה בסכום של 200,000 ש"ח. בית הדין נוהג תדיר לעשות פשרה בסכומי הכתובה, תוך התחשבות במצבו הכלכלי של הבעל, לאור התרשמותו של בית הדין. לאחר העיון בצדדי ההלכה ובכל החומר שבתיק, בית הדין פוסק כי הבעל ישלם לאישה סכום של 120,000 ש"ח עבור כתובתה.

בית הדין יתחשב ויאפשר פריסה של הסכום הנ"ל ב-48 תשלומים חודשיים של 2500 ש"ח כ"א, החל מתאריך 1.3.20.

במידה והבעל ימציא לאישה 48 שיקים כנ"ל תוך 30 יום מיום מתן פסק הדין, הרי שהחיוב ייפרס כאמור.

במידה ולא – יחול עליו חיוב תשלומים מיידי של 120,000 ש"ח (60 יום מיום מתן פסה"ד).

ב. הרכב

בתאריך י"ט באב תשע"ט (20.8.19) ניתנה החלטה מפורטת בעניין מכירת הרכב והחזר תשלום ההלוואה. בית הדין שב וקובע את אשר נכתב בהשלמת החלטה ביום כ"ו בחשון תש"פ (24.11.19), כי אם הרכב לא יימכר עד לתאריך ג' בטבת תש"פ (31.12.19), כי אז ישלם הבעל דמי שימוש חודשיים בסך 2000 ש"ח בגין השימוש ברכב.

נוסיף ונאמר. לאחר הדיון בבית הדין, לאור העובדה שנוכחנו כי בין הצדדים התקיימה הפרדה רכושית, ודאי שאין לחייב את האישה בתשלום ההלוואה בגין הרכב. הבעל לא הרים את נטל ההוכחה להפוך את האישה לשותפה ברכב (ובנדו"ד בחובות שברכב), כדי לחייבה בהחזר ההלוואה. לא התרשמנו שהרכב נועד ביסודו לשימוש המשפחה. הוא נועד לשימוש הבעל וצרכי עבודתו, גם אם היו פעמים בודדות שהאישה נהנתה ממצאותו. הרכב נרכש בינואר 18, כשלשה חודשים טרם פרוץ הסכסוך בין הצדדים. מאז הסכסוך, הבעל לבדו משתמש ברכב. משכך לא יעלה על הדעת להטיל על האישה לשאת בתשלומי ההלוואה שנטל הבעל בגין הרכב.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ג. חשבונות בנק של הצדדים

הצדדים התנהלו בחשבונות בנקים נפרדים, כאשר לכל אחד יש חשבון בנק על שמו בלבד. לצדדים לא היה חשבון משותף, וכל התנהלותם הייתה בהפרדות רכושית. בפועל האישה הביאה עמה לחיי הנישואין סכום של למעלה מ 300,000 ש"ח. דבר זה לא הוכחש על ידי הבעל. (ראה שורה 244 ולהלן לפרוטוקול), כאשר בשורה 252 הבעל מודה שלא הפקיד כסף לחסכון. כמו כן בשורה 512 ולהלן טוענת האישה כי כספים אלה שבחשבון הם כספים שהוריה חסכו עבורה. דבר זה לא הוכחש על ידי באת כוח הבעל, אלא שהיא טענה שהואיל ולא חתמו על הסכם ממון, הרי שיש שיתוף בכספים אלה (שורה 514 לפרוטוקול).

מדובר בשתי תוכניות חסכון בחשבון של האישה: האחד סכום של כ 317,000 ש"ח, שהוא חסכון שהביאה האישה מהוריה עוד לפני הנישואין, והשני בין 40 ל 50 אלף ש"ח כספים שנמשכו מהפנסיה והקרנות של עבודתה, עד ללידת הבת (יצוין כי האישה נישאה בהיותה בת 36, ושנות עבודתה במהלך הנישואין היו כשנתיים בלבד, בעוד רוב שנות עבודתה, שבגינם הופרשו כספי הפיצויים, היו בטרם נשאה).

כספים אלה הנמצאים בחשבון האישה ונחסכו בתוכניות חסכון שונות בבנק לאומי סניף 858, אינם פרי של מאמץ משותף. לא מדובר בחסכונות שחסכה האישה מעבודתה (קצרת המועד כעובדת סיעודית לקשישים החל משנת 2016, ועד לידת הבת במשך כשנתיים, כאשר משכורתה הדלה שימשה לפרנסת הבית), או מכספים שהעביר לה הבעל (היו העברות, אך היו אלה לצרכי פרנסת הבית וכלכלתו). משכורתו של הבעל הופקדה לחשבוננו הפרטי. העברות בין הצדדים, מחשבון אחד למשנהו, נעשו לצורך כלכלת הבית (ראה שורה 133-125 לפרוטוקול). אף שעד לפרוץ הסכסוך היה לבעל ייפוי כוח לחשבון האישה, על מנת למשוך כספים לכלכלת הבית, לדבריו היה משתדל לא לעשות כל פעולות בחשבונה, ואף היא לא עשתה כל פעולות בחשבוננו, כאשר כל אחד מחזיק כרטיס אשראי של חשבוננו (ראה שורה 168 ולהלן לפרוטוקול).

אמנם הבעל העלה טענה כי כספים אלו נועדו לרכישת דירה. מבלי להיכנס לאמיתות הטענה, בפועל כשלא נרכשה דירה בכסף זה והוא נשאר בחשבון האישה, הרי שאין לראות בכספים אלה כספים משותפים.

בית הדין מתרשם שאכן הכספים המצויים בחשבון בנק האישה, שייכים לאישה לבדה, מחמת היות מקורם מלפני הנישואין, ובהתאם לסעיף 5 (א) (1) לחוק יחסי ממון בין בני זוג. אין באי עריכת הסכם ממון, כדי ליצר שיתוף בכספים שהוחרגו מאיזון המשאבים, כמו כספים שהיה לבן הזוג ערב הנישואין, וממילא אין באי עריכת הסכם ממון כדי ליצר כוונת שיתוף בנכסים אלו. בכל מקרה כספים אלו אינם פרי של מאמץ משותף או כספים שנוצרו מעבודת האישה במהלך חיי הנישואין. משכך בהתאם לסעיף 8 (1) לחוק יחסי ממון בין בני זוג תשל"ג 1973, אנו פוסקים שאין לאזן את הכספים המצויים בחשבון בנק לאומי, סניף 858 מ"ח [...], שעל שם האישה [מ'], הן כספים המצויים בעו"ש, והן בתוכנית חסכון או בכל מסלול או אפיק אחר, והם יהיו שלה במלואם.

בעניין החשבון שבבנק איגוד שעל שם הבעל, אף שאם הייתה שם יתרת זכות, היה מקום לאזן את הכספים המצויים שם, מאחר וכספים אלה הם פרי מאמץ משותף, בהיותם ריווחים מפרנסתו. אולם כיון שלהבנתנו אין יתרת זכות או תוכניות חסכון וכדומה, וגם אם קיימת, הרי האישה טוענת שאינה תובעת כספים המצויים בחשבוננו של הבעל בבנק איגוד (ראה שורה 550-540 לפרוטוקול), הרי שכל כספים המצויים בחשבון בבנק איגוד שעל שם הבעל, יהיו לבעל במלואם.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ד. חוב הבעל לאחיו [ש'], והחוב למס הכנסה

הבעל המציא לבית הדין בוררות שנעשתה בינו לבין אחיו, כאשר אחיו תובע אותו על סכום של 100,000 ש"ח בפני בית הדין 'בית דוד' בחולון. הנתבע שם – הבעל, עונה בהתאם לפרוטוקול: "התביעה מקובלת עלי ואני אבדוק את האפשרויות". בית הדין פוסק כי הנתבע – [ג'] ישלם לאחיו סכום של 100,000 ש"ח. הבעל גם הלך לפני רשם בית המשפט לאשר את הבוררות.

בעניין החוב האמור. כאשר קיים חוב או מועלת טענה על חוב, בין אחד מבני הזוג לקרוב משפחה (או לאדם הקרוב רק לאחד מבני הזוג, כמו חבר קרוב וכד'), הרי שבית הדין סבור שאין בן הזוג השני חייב בתשלום החוב, אלא אם כן בן הזוג חתם על שטר התחייבות או שטר הלוואה, כלוה או כערב לחוב. בין בני משפחה ניתן ליצור חובות פיקטיביים עד בלי די, ועל ידי זה לחייב את בן הזוג השני. משכך בית הדין לא יחייב בן זוג בתשלום חובות לקרובים, בפרט מדרגה ראשונה, או כל קרוב שניתן יהיה לחשוש שיש כאן חוב פיקטיבי. כדי שבית הדין יחייב את בן הזוג בתשלום החוב, צריך בית הדין להיות משוכנע שאין כאן חוב פיקטיבי, שלא הייתה כוונת מתנה מצד הנותן (מצוי בהורים שנותרים לילדיהם), ושהכסף שימש לצורך משק הבית המשותף.

במקרה שלפנינו אנו מלאי חששות (בלשון המעטה) שמדובר בחוב שלא היה ולא נברא, ואף משל לא היה. הורתו ולידתו שלא בקדושה, ודי למבין. הצורה בה מנסים להוכיח את החוב, באמצעות דין תורה, כשעל פניו נראה שהצדדים ניצלו את מעמד הדין תורה, כדי לייצר לבית הדין איזה בדל של הוכחה בעניין החוב. אם הבעל מודה שחייב לאחיו, מדוע הוא רץ לדין תורה ואחר כך לרשם בית המשפט לאשר את הבוררות? ומכל מקום, כאמור, מאחר ואין בידינו מסמך מחייב שעליו חתמה האישה, בו היא נוטלת הלוואה ומתחייבת להחזיר החוב, כלוה או כערב, דעתנו שאין לחייבה בתשלום חוב זה לאח הבעל.

ריח רע מאד נודף מאותו חוב וההוכחות בדבר קיומו, וטוב לו שלא נברא משנברא, ועכשיו משנברא, יתכבד הבעל ויישא בו לבדו.

כמו כן בעניין החוב למס הכנסה, לאור האמור כי הצדדים התנהלו בהיפרדות רכושית, כאשר לאישה אין כל ידע ושליטה על הנעשה בחשבון הבעל ובעסקו, הרי שחיובים למס הכנסה שולמו מאז ומעולם על ידי הבעל לבדו, כאשר האישה לא ביצעה כל העברה מחשבונה לבעל, כדי לשלם חיובים לרשויות המס. ובכלל, לא מובן מדוע לא שילם הבעל חוב זה בעיתו ובזמנו מכספו הוא, כפי שנהג כל שנות חיי הנישואין, משכך אנו פוסקים כי כל חוב למס הכנסה או לכל רשות בגין ריווחי הבעל מעסקיו, ישולמו על ידי הבעל לבדו.

לאור האמור לעיל קובע בית הדין כדלהלן:

א. הבעל ישלם לאישה עבור כתובתה סכום של 120,000 ש"ח.

ב. סכום זה ישולם ב-48 תשלומים חודשיים שווים של 2500 ש"ח לחודש, החל מתאריך 1.3.20, בכפוף לאמור בסעיף ג.

ג. האמור בסעיף ב, כפוף לכך שהבעל ייתן לאישה 48 שיקים חודשיים כנ"ל, תוך 30 יום מיום מתן פסק הדין. במידה ולא ייתן לאישה את השיקים תוך 30 יום כאמור, הרי שהאישה תהיה רשאית לגבות את הסכום במלואו, תוך 60 יום מיום פסק הדין.

ד. בעניין הרכב - הצדדים יתנהלו בהתאם להחלטת בית הדין מיום י"ט באב תשע"ט (20.8.19), והמשכה – מתאריך כ"ו בחשון תש"פ (24.11.19).

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ה. כל הכספים המצויים בחשבון שעל שם האישה בבנק לאומי סניף 858, כולל חסכונות וכו', יהיו של האישה לבדה.

ו. כל הכספים המצויים בחשבון שעל שם הבעל בבנק אגוד, כולל חסכונות וכו', יהיו של הבעל לבדו.

ז. הבעל ישא לבדו בחוב לאחיו בהתאם לפסק הבוררות של בית הדין 'בית דוד' חולון. כמו כן הבעל יישא לבדו בכל חוב שיש לרשויות המס, מס הכנסה, מע"מ וכיוצ"ב, בגין עבודתו.

ניתן לפרסום לאחר השמטת פרטים מזהים.

ניתן ביום א' בשבט התש"פ (27/01/2020).

הרב משה בצרי

הרב יצחק הדאיה

הרב צבי בן יעקב – אב"ד

עותק זה עשוי להכיל שינויי ותיקוני עריכה